

SUD BOSNE I HERCEGOVINE

Broj : X-KŽ-08/572-1

Datum: Donešena: 28. Mart 2011. godine
Otpremljena: 14. Aprila 2011. godine

Vijeće u sastavu: sudija Redžib Begić, predsjednik vijeća
sudija Mirko Božović
sudija Mirza Jusufović

TUŽILAŠTVO BOSNE I HERCEGOVINE

protiv

M. Ć., N. G., B. S., I. B. i A. P.

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine :

Diana Kajmaković

Branioци optuženih :

Advokati J.J. i D.B. za optuženu M.Ć.

Advokat A.B. za optuženog N.G.

Advokat D.S. za optuženog B.S.

Advokat C.M. za optuženog B.I.

Advokat G.N. za optuženog A.P.

Broj: X-KŽ-08/572-1

Sarajevo, 28.03.2011. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, Odjel II za organizovani kriminal, privredni kriminal i korupciju, u vijeću Apelacionog odjeljenja u sastavu sudije Redžiba Begića, kao predsjednika vijeća, te sudija Mirka Božovića i Mirze Jusufovića, kao članova vijeća, u krivičnom predmetu protiv optuženih M. Ć., N. G., B. S., I. B. i A. P., zbog krivičnog djela Organizovani kriminal iz člana 250. stav 3, u vezi sa krivičnim djelom Neovlašten promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1, u vezi sa članom 54. i članom 29. sve Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, u odnosu na optuženu M. Ć. i krivičnog djela Organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom Neovlašten promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1, u vezi sa članom 54, u odnosu na optužene N. G., B. S. i I. B., te krivičnog djela Organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom Neovlašten promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1. sve Krivični zakon Bosne i Hercegovine u odnosu na optuženog A. P., odlučujući o žalbama, Tužilaštva Bosne i Hercegovine, branioca optuženog N. G., advokata A.B. i branioca optuženog A.P., advokata G.N., izjavljene protiv presude Suda BiH broj X-K-08/572-1 od 13.08.2010. godine, nakon održane javne sjednice, u prisustvu tužioca Tužilaštva BiH Diane Kajmaković, optuženih M. Ć., N. G., B. S., I. B. i A. P., i njihovih branilaca, advokata J.J., D.B., A.B., D.S., C.M., a u odsustvu uredno obaviještenog branioca optuženog A. P., advokata G.N., dana 28.03.2010. godine, donio je:

P R E S U D U

I Žalba Tužilaštva BiH u odnosu na osuđujući dio presude, kao i **žalba branioca optuženog N. G., odbijaju se kao neosnovane**, te se u odnosu na optuženog **N. G. potvrđuje** presuda Suda Bosne i Hercegovine broj X-K-08/572-1 od 13.08.2010. godine, dok se žalba branioca optuženog **A. P., djelimično uvažava**, pa se presuda Suda BiH broj X-K-08/572-1 od 13.08.2010. godine, **preinačava** u dijelu odluke o kazni, tako što se optuženi A. P., za krivično djelo Organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, u vezi sa krivičnim djelom Neovlaštenu promet opojnim

drogama iz člana 195. stav 1. istog zakona, za koje je prvostepenom presudom oglašen krivim, na osnovu navedenih zakonskih propisa, uz primjenu odredaba člana 49. i 50. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od **3 (tri) godine i 6 (šest) mjeseci**, u koju kaznu zatvora se, uz primjenu člana 56. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, ima uračunati i vrijeme koje je optuženi proveo u pritvoru, i to od 28.08.2008. godine do 09.01.2009. godine.

II Odbija se, kao neosnovana, žalba Tužilaštva BiH u odnosu na oslobađajući dio presude, i to prema optuženom B. S., I. B. i N. G., pa se presuda Suda BiH broj: X-K-08/572-1 od 13.08.2010. godine, u odnosu na optužene B. S., I. B. i N. G., **potvrđuje**, dok se istovremeno žalba Tužilaštva BiH u odnosu na oslobađajući dio presude prema optuženoj **M. Ć.**, **uvažava** i presuda Suda BiH broj: X-K-08/572-1 od 13.08.2010. godine, se u tom dijelu **ukida i određuje održavanje pretresa** pred vijećem Apelacionog odjeljenja, Odjela II za organizirani kriminal, privredni kriminal i korupciju, Suda Bosne i Hercegovine.

U preostalom dijelu prvostepena presuda ostaje nepromijenjena.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Suda Bosne i Hercegovine broj: X-K-08/572-1 od 13.08.2010. godine, optuženi N. G. i A. P., oglašeni su krivim da su radnjama opisanim u izreci presude, počinili krivična djela, i to optuženi N. G., krivično djelo Organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1. a sve u vezi sa članom 54. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu KZ BiH), a optuženi A. P., krivično djelo Organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1. KZ BiH. Na osnovu člana 39., 42. i 48. KZ BiH, optuženi N. G. osuđen je na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) godina, a optuženi A. P. na kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine i 6 (šest) mjeseci. Na temelju odredbe člana 56. KZ BiH, optuženima je u izrečenu kaznu zatvora uračunato i vrijeme provedeno u pritvoru, i to počevši od 28.08.2008. godine do 09.01.2009. godine.

Istom presudom optuženi M. Ć., N. G., B. S. i I. B., oslobođeni su od optužbe da bi radnjama opisanim u izreci presude počinili krivično djelo, i to, optužena M. Ć., krivično djelo Organizovani kriminal iz člana 250. stav 3. u vezi sa krivičnim djelom Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1. a sve u vezi sa članom 54. i članom 29., sve KZ BiH, optuženi N.G. krivično djelo Organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1. a sve u vezi sa članom 54. i članom 29. sve KZ BiH, optuženi B. S. i I. B., krivično djelo Organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1. a sve u vezi sa članom 54. KZ BiH.

Na osnovu odredbe iz člana 188. stav 1. ZKP BiH, optuženi N. G. i A. P., obavezani su na naknadu troškova čiju će visinu sud odrediti posebnim rješenjem po pribavljanju potrebnih podataka, dok su optuženi M. Ć., B. S. i I. B., na osnovu odredbe člana 189. stav 1. ZKP BiH, u odnosu na oslobađajući dio presude, oslobođeni dužnosti naknade troškova postupka, pa su tako troškovi krivičnog postupka iz člana 185. stav 2. tačka a) do f) ZKP BiH, kao i nužni izdaci optuženog i nužni izdaci branioca, pali na teret budžetskih sredstava Suda.

I Žalbe

Protiv prvostepene presude žalbu su izjavili: **Tužilaštvo BiH**, i to zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 296. stav 1. tačka a) ZKP BiH, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 296. stav 1. tačka c) ZKP BiH te zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji iz člana 296. stav 1. tačka d) ZKP BiH, sa prijedlogom da se prvostepena presuda ukine ili preinači, odnosno da se u osuđujućem dijelu, u pogledu krivičnopravne sankcije optuženima izrekne strožija kazna zatvora, a u okviru zakonom propisane, bez primjene odredaba o ublažavanju kazne u odnosu za optuženog A. P., za krivično djelo za koje je utvrđeno da su krivi, te da se u oslobađajućem dijelu presude optuženima izrekne kazna zatvora, u granicama propisanim zakonom u skladu sa njihovim objektivnim i subjektivnim ulogama u izvršenju krivičnih djela koja su im optužnicom ovog tužilaštva stavljena na teret; **Branilac optuženog N. G., advokat A.B.** i to pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, odluke o krivičnopravnoj sankciji i odluke o

troškovima krivičnog postupka, sa prijedlogom da se žalba uvaži, prvostepena presuda ukine i odredi održavanje pretresa pred Apelacionim vijećem, ili da se preinači o odluci o kazni, tako da se optuženom N. G., primjenom odredaba člana 49. tačka b) KZ BiH ublaži kazna ispod granice propisane zakonom; te **Branilac optuženog A. P., advokat G.N.** i to zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da se pobijana presuda ukine i optuženi P. oslobodi od optužbe, ili da se pobijana presuda preinači u djelu odluke o sankciji i da se optuženi blaže kazni.

II Odgovori na žalbu

Tužilaštvo BiH je u zakonskom roku dostavilo odgovor na žalbu branioca optuženog N. G., sa prijedlogom da se ista odbije kao neosnovana. Branioci optužene M. Č., advokati J.J. i D.B., dostavili su odgovor na žalbu Tužilaštva, sa prijedlogom da se ista odbije kao neosnovana. Branilac optuženog N. G., advokat A.B., te branilac optuženog B. S., advokat D.S., takode su dostavili odgovor na žalbu Tužilaštva, sa prijedlogom da se ista odbije i da se potvrdi prvostepena presuda. Konačno, i branilac optuženog I. B., advokat C.M., Sudu je takode dostavila odgovor na žalbu Tužilaštva, sa prijedlogom da se ista odbije kao neosnovana.

III Sjednica Apelacionog vijeća

Dana 28.03.2011. godine, održana je sjednica Apelacionog vijeća, na kojoj su stranke i branioци ukratko izložili svoje žalbe, odnosno odgovore na žalbu. Potrebno naglasiti da je sjednica održana u odsusnosti uredno obavještenog branioca optuženog A. P., advokata G.N., ali je Sud u skladu sa članom 304. stav 4 . ZKP BiH, sjednicu održao bez njegovog prisustva.

Tako je tužiteljica prije svega istakla da ostaje kod pismeno podnesene žalbe, te da u odnosu na oslobadajući dio, smatra da je ista detaljno napisana, i da nema potrebe da se usmeno dodatno obrazlaže. Tužiteljica je takođe navela da ostaje kod pismeno podnesenog prijedloga.

Advokat A.B., branilac optuženog N. G., takođe je navela da ostaje kod pismeno podnesene žalbe, te dodala, da pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje vidi u nepravilno utvrđenom okviru vremenskog djelovanja, jer je vrijeme angažovanja optuženog G. bilo od sredine ili kraja februara do sredine maja, a ne kraja augusta 2008. godine, kako to prvostepeni sud pogrešno zaključuje. Takođe se navodi da iz provedenih dokaza proizilazi da je optuženi počinio jedno krivično djelo, sa dvije krivično pravne radnje - prijenos i posredovanje, te da nema mjesta primjeni konstrukcije produženog krivično djelo. U odnosu na odluku o krivično-pravnoj sankciji, braniteljica je navela da sud u prvostepenoj presudi nije cijenio olakšavajuće okolnosti na strani optuženog, te da je sankcija prestrogo odmjerenjena. Konačno, optuženi je slabog imovnog stanja, pa je i odluka o troškovima krivičnog postupka nepravilno donesena.

U odnosu na odgovor na žalbu tužilaštva, braniteljica je navela da istu treba odbiti kao neosnovanu, jer se akcenat daje na postizanje generalne prevencije, a s obzirom na činjenicu da su drugi optuženi, koji su i ranije kažnjavani sklapali sporazume o priznanju krivnje, osuđeni na manje kazne zatvora. U ostalom dijelu, braniteljica ostaje kod pismeno datog odgovora.

Optuženi N. G. se saglasio sa navodima svog branioca.

Optuženi A. P., naveo je da prihvata sve navode žalbe koju je izjavio njegov branilac, te dodao još jednu činjenicu, koja je kako navodi, pogrešno utvrđena u prvostepenoj presudi. Naime, crkva u Bobanovom selu, gdje se navodno nalazilo skrovište gdje se krila droga, nalazi se u opštini Čapljina, a njegova kuća u opštini Stolac, dakle to nije jedno mjesto, kako se to pogrešno navodi u pobijanoj presudi, nego dva različita mjesta.

Branioci optužene M. Ć., advokati J. J. i D.B. ostali su kod pismenog odgovora na žalbu Tužilaštva, dok se optužena M. Ć. saglasila sa navodima svojih branilaca.

Branilac optuženog B. S., advokat D.S., takođe je ostao kod pismenog odgovora na žalbu Tužilaštva, dok se optuženi B. S. pridružio navodima svog branioca

Takođe, i braniteljica optuženog I. B., advokat C.M., ostala je kod pismenog odgovora na žalbu i prijedloga, dok se optuženi I. B., pridružio navodima svog branioca.

Konačno, i tužiteljica je ostala kod pismenog odgovora na žalbu branioca optuženog N. G., dok je u odnosu na žalbu branioca optuženog A. P., izjavila da predlaže da se ista odbije kao neosnovana.

Nakon što je ispitalo pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda, kako je to propisano članom 306. ZKP BiH, te izvršilo uvid u spis, Apelaciono vijeće je donijelo odluku kao u izreci iz razloga koji slijede:

IV Žalbeni prigovori branioca optuženog N. G., advokata Binase Abaspahić

Branilac optuženog u žalbi navodi da je sud u pobijanoj presudi pogrešno utvrdio činjenično stanje kada je našao da je optuženi N. G. kao pripadnik organizovane grupe, pored naplate duga, preduzimao i radnje posredovanja u međunarodnoj prodaji u kupovini opojne droge, da je istu prevezio, slao i vršio isporuku, te da je kordinirao cjelokupnim prometom na relaciji R Crna Gora – BiH a potom na područje BiH, u vremenskom periodu od kraja februara 2008. godine do 26.08.2008. godine. Osim toga se navodi da, optuženi G. nije imao nikakvog prethodnog dogovora niti bilo kakvog sporazuma sa organizatorom ili grupom na

izvršenje djela, nije imao saznanja da grupa postoji, niti prethodnih saznanja da se radi o međunarodnoj prodaji droge.

Navedeni žalbeni prigovori se po ocijeni ovog Vijeća, ukazuje neosnovanim. Naime, prvostepeni sud je prilikom donošenja odluke o krivičnoj odgovornosti optuženog N.G., te njegovoj ulozi, imao prije svega u vidu izjave svjedoka Ž.I. i A.G., te iskaz samog optuženog datog u Tužilaštvu dana 18.12.2008. godine, ali i transkripte presretnutih telefonskih razgovora.

Pa tako, iz izjave optuženog G. datoj u Tužilaštvu BiH, jasno je vidljivo da je optuženi posredovao u međunarodnoj prodaji i kupovini opojne droge marihuana-skank preko I.K. iz Crne Gore, kojeg je kako sam optuženi navodi od februara do sredine maja 2008. godine više puta kontaktirao vezano za prikupljanje duga, te da se sa istim našao 5-6 puta, a tih prilika je I. uspio dati oko 40.000 Eura. Osim toga, iz transkripta presretnutih razgovora broj: IDD 176 od 05.04.2010. godine, između Ž.I. i I.K. u kojem se I. obraća K. riječima da (zbog njegovog odlaska na izdržavanje mjere pritvora u pritvorsku jedinicu u Specijalnom tužilaštvu Banja Luka) sve ostavlja K.2, te dodaje da će K. sve dobivati isto k'o da je s njim, samo da nastave, što se u praksi zaista i realizovalo.

Osim toga, dokazi ukazuju i na činjenicu da je optuženi G., opojnu drogu prevezio, prenosio, slao i vršio isporuku G.2 R. S. i A. i, pri čemu je konstantno bio upoznat sa svim pojedinostima neovlaštenog prometa, načinima plaćanja, mjestima preuzimanja, potencijalnim kupcima, vrstom, količinom i kvalitetom opojne droge koja je bila predmet neovlaštenog prometa. Tako je, između ostalog, optuženi u svojoj izjavi od 18.12.2008. godine, jasno naveo da mu je G.2 donio 10kg marihuane, koju je on predao A.P. na čuvanje, te da je kasnije optuženi G. predao navedenu količinu J.K. iz Banja Luke, koji je rekao da drogu ne želi jer nije bio zadovoljan njenim kvalitetom, nakon čega je optuženi G. istu drogu ponudio S. u Zenici.

I A.K. je, svjedočeći na glavnom pretresu dana 16.11.2009. godine, izjavila da je nju i njenog supruga opojnom drogom marihuanom snadbijevao Ž.I. zv. K.2, a da bi drogu obično dovezio N.G. zv. K.2. Nadalje je navela način na koji je vršen prevoz i preuzimanje droge,

kao i način plaćanja iste. Svjedok je takode navela, da u vremenu kada je Ž.I. bio u bjekstvu, taj njegov posao preuzeo N.G., sa kojima su ona i njen suprug bili u kontaktu, da im je on dovezio drogu, te da je u dogovoru sa I., novac trebao biti predavan isključivo K.2 – N.G.. Osim toga, u rokovniku svjedokinje A.K., nalazila se lista imena lica sa kojima su surađivali u poslovima s drogom, među kojima se nalazi i broj N.G.

Sve navedene činjenice, koje su detaljno i argumentovano obrazložene u pobijanoj presudi, kao i iskaz G. kuma- Ž.I., datog na pretresu dana 11.09.2009. godine, u kome on navodi da je između ostalih, i N.G. bio uključen u poslove prijevoza opojne droge, ukazuju na to da je optuženi N.G. neposredno vršio međunarodno posredovanje u kupovini i prodaji opojne droge marihuana, njeno prevoženje, prenošenje, slanje i isporuku do krajnjih kupaca, što žalbene prigovore branioca optuženog iskazane u ovom smjeru, ukazuje kao neosnovane.

Dalje, iz svih naprijed navedenih iskaza svjedoka, izjave samog optuženog u Tužilaštvu, kao i drugih materijalnih dokaza, jasno proizilazi da je optuženi G. preduzimao sve radnje u prethodnom dogovoru sa svojim kumom, odnosno Ž.I., da je bio upoznat sa načinom kupovine, prodaje, preuzimanja i plaćanja droge, da je sam vršio isporuku i naplatu droge određenim licima, što prigovore branioca da optuženi nije imao saznanja o svemu naprijed navedenom, takode ukazuje neosnovanim.

Žalba takode navodi da je iz presretnutih telefonskih razgovora vidljivo da je optuženi G. komunicirao sa ostalim optuženima do sredine maja 2008. godine, a ne do kraja augusta 2008. godine, kao i da je sadržaj presretnutih razgovora nerazumljiv, neodređen, te da je u bitnim djelovima u suprotnosti sa iskazima svjedoka.

Žalbeni prigovor da je optuženi G. sa ostalim optuženima kontaktirao do sredine maja 2008. godine, ovo Vijeće nalazi u potpunosti neosnovanim. Prije svega, evidentna je činjenica, koju ne spori ni branilac u predmetnoj žalbi, da je dana 04.07.2008. godine, optuženi Glušac ostvario jedan telefonski kontakt sa I.K.. Iz sadržaja ovog telefonskog razgovora jasno je da isti razgovaraju o isporuci i plaćanju droge, pa tako I.K. navodi: „*Ja sam im posla`, ja sam im posla` čo`eće i koliko sam im posla` čo`eće i evo pet dana čekam, centa mi nisu poslali ...*“, što potvrđuje činjenicu da je optuženi N.G. i poslije maja 2008. godine,

obavljao telefonske razgovore sa drugim licima u vezi nabavke opojne droge i naplati duga za isporučenu opojnu drogu.

Osim toga, ovo Vijeće nalazi da se prigovor odbrane koji se odnosi na to da su sadržaji prestretnutih razgovora nerazumljivi, neodređeni i u suprotnosti sa iskazima svjedoka, takode imaju odbiti kao neosnovani. Prije svega, branilac u ovom smislu ne navodi niti jedan konkretan primjer presretnutog razgovora ili iskaza svjedoka koji su u suprotnosti, kao ni druge činjenice ili dokaze koji bi potkrijepili ovakvu tvrdnju. Dakle, samo paušalno i neargumentovano prigovaranje na suprotnosti između presretnutih razgovora i iskaza svjedoka, nisu doveli u pitanje sadržaj i vjerodostojnost istih, posebno kada se ima u vidu da je prvostepeni sud u pobijanoj presudi jasno naveo broj, datum i sadržaj telefonskih razgovora na koje se poziva, dovodeći ih u vezu sa iskazima pojedinih svjedoka.

U odnosu na vremenski okvir djelovanja, branilac optuženog navodi da je netačna konstatacija suda u pobijanoj presudi da je vrijeme angažovanja optuženog G. bilo od sredine ili kraja februara do sredine maja, a ne kraj augusta 2008. godine.

Međutim, ovo Vijeće nalazi neosnovanim navedene prigovore branioca. Ovo prije svega iz razloga što prvostepena presuda niti za jednog optuženog ponaosob nije navela tačan vremenski okvir djelovanja, nego je uopšteno navedeno da je zločinačka organizacija djelovala od početka februara do augusta 2008. godine, pa se tako u izreci pobijane presude navodi: „... pa je tako zločinačka organizacija vršila naprijed pobrcjane radnje neovlaštenog međunarodnog prometa opojnim drogama u periodu od mjeseca februara 2008. godine pa sve do kraja avgusta 2008. godine“.. Dalje, i svjedok A.K. je navela da se zadnja odnosno treća tura isporuke opojne droge desila neposredno pred 26.08.2008. godine, kada je izvršen pretres i hapšenje optuženih. Osim toga, i pomenuti telefonski razgovor od 04.07.2008. godine, govori u prilog činjenici da je i poslije mjeseca maja navedena organizovana grupa nastavila djelovati, odnosno da je djelovala sve do mjeseca augusta 2008. godine. Dakle, s obzirom na sve navedene činjenice, kao i na to da, kako je naprijed istaknuto, prvostepena presuda nije vrijeme djelovanja razdvajala pojedinačno u odnosu na svakog optuženog ponaosob, nego navela vrijeme djelovanja cijele zločinačke organizacije, koje vrijeme se u potpunosti poklapa sa naprijed pomenutim dokazima (iskazu svjedoka i

presretnutim razgovorom), jasno je da se prigovor branioca iskazan u ovom smjeru ima odbiti kao neosnovan.

Prema tome, imajući u vidu sve okolnosti slučaja i utvrđene činjenice od strane prvostepenog suda, sasvim se opravdanim i ispravnim čini zaključak da su se u radnjama optuženog N.G., stekla bitna obilježja krivičnog djela za koje se tereti. S tim u vezi, ovo Vijeće nalazi da je prvostepeni sud za svoje činjenične i pravne zaključke iznio logičke, potpune i valjane razloge, koje u cijelosti prihvata i ovo Vijeće, te da od strane žalbe, bar ne na način kako to ona čini, nisu dovedeni u pitanje činjenični zaključci prvostepene presude, pa se samim tim i ostale tvrdnje o pogrešno i nepotpunom utvrđenom činjeničnom stanju, ukazuju neosnovanim.

Branilac u žalbi nadalje navodi da je pogrešno utvrđeno činjenično stanje dovelo i do pogrešne ocjene pravne kvalifikacije krivičnog djela, jer proizilazi da je optuženi oglašen krivim da je počinio produženo krivično djelo Organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1. KZ BiH. Međutim, kako branilac navodi, optuženi je počinio jedno krivično djelo iz člana 195. stav 1. KZ BiH, a dvije krivično pravne radnje – prenos i poredovanje, a ne više istih krivičnih djela, te da tako krivično-pravna konstrukcija produženog krivičnog djela u konkretnom slučaju ne postoji.

Međutim, Vijeće nalazi ovaj prigovor branioca, u potpunosti neosnovanim. Prije svega, pravilno je prvostepeni sud u pobijanoj presudi našao da se radnjama optuženog u potpunosti ostvaruju obilježja produženog krivičnog djela Organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1. KZ BiH. Naime, članom 54. KZ BiH propisana je sama definicija i elementi produženog krivičnog djela, pa tako stoji: „*Produženo krivično djelo je učinjeno kad je učinilac s umišljajem učinio više istih ili istovrsnih krivičnih djela koja s obzirom na način učinjavanja, njihovu vremensku povezanost i druge stvarne okolnosti koje ih povezuju čine jedinstvenu cjelinu.*” Dakle, za postojanje i primjenu ove konstrukcije zakon zahtijeva nekoliko uslova koji se pojavljuju kao konstitutivni elementi produženog krivičnog djela.

Kako je to obrazloženo u pobijanoj presudi, po ocijeni ovog Vijeća, ispunjeni su svi elementi koje propisuje navedena zakonska odredba a koji se odnose na postojanje više istih ili istovrsnih krivičnih djela (međunarodno posredovanje u kupovini i prodaji opojne dorge marihuana, njeno prevoženje, prenošenje, slanje i isporuku do krajnjih kupaca), način učinjenja (prethodni dogovor, isporuka uvijek na identičan način, način plaćanja i preuzimanja novca) te vremenaska povezanost (kontinuitet radnji od februara do augusta 2008. godine), pa je jasno da se u konkretnom slučaju radi o produženom krivičnom djelu, a ne jednom djelu sa dvije krivično-pravne radnje, kako to žalba neosnovano ističe.

Branilac optuženog N.G., žalbu je izjavio i zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, navodeći da sud nije cijenio u dovoljnoj mjeri sve olakšavajuće okolnosti na strani optuženog (postojanje smanjene uračunljivosti, motive zbog kojih je optuženi preduzeo inkriminisane radnje, starosnu dob optuženog, da je porodičan čovjek, 70% invalid) i da je kazna prestrogo odmjerena.

Međutim, upravo suprotno navedenim žalbenim prigovorima, ovo Vijeće nalazi da je upravo navedene olakšavajuće okolnosti prvostepeni sud imao u vidu prilikom donošenja odluke o visini kazne za ovog optuženog, te pravilno cijenio da je imajući u vidu sve navedeno, kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) godina, srazmjerna i adekvatna učinjenom krivičnom djelu te stepenu krivične odgovornosti ovog optuženog. Time se u konačnici, žalbeni prigovor branioca da je izrečena kazna prestrogo odmjerena, kao i žalbeni prigovori tužioca da se navedenom kaznom ne može postići svrha kažnjavanja izražena u specijalnoj i generalnoj prevenciji, iz naprijed navedenih razloga, ukazuju neosnovanim.

Branilac optuženog N.G., žalbu je takođe izjavio i zbog odluke o troškovima krivičnog postupka, navodeći da sud prilikom donošenja odluke o troškovima nije imao u vidu da je optuženi slabog imovnog stanja, da je bez zaposlenja, bez imovine i bilo kakvih redovnih primanja. Stoga branilac predlaže da se optuženog oslobodi troškova krivičnog postupka, iz navedenih razloga.

Međutim, ovo Vijeće nalazi navedene žalbene prigovore branioca neosnovanim. Prije svega, sud je u pobijanoj presudi prilikom donošenja odluke o troškovima krivičnog postupka, obavezao optužene N.G. i A.P. na naknadu troškova čiju visinu će sud odrediti posebnim rješenjem, po pribavljanju potrebnih podataka, a sve u vezi sa članom 188. stav 1. ZKP BiH. Naime, navedenim zakonskim članom je propisano da će sud kad optuženog oglasi krivim izreći u presudi da je dužan da naknadi troškove krivičnog postupka. Stavom 4. istog člana, propisano je da sud može osloboditi optuženog dužnosti da naknadi u cijelini ili djelimično troškove krivičnog postupka, ako bi njihovim plaćanjem bilo dovedeno u pitanje izdržavanje optuženog ili osobe koju je on dužan da izdržava. Međutim, ovo Vijeće nalazi da u konkretnom slučaju nema mjesta primjeni stava 4. člana 188. ZKP-a BiH, odnosno da se nisu ispunjeni zakonski uvjeti za oslobađanje optuženog od troškova krivičnog postupka, kako to propisuje navedeni zakonski član. Naime, branilac optuženog u ovom pravcu nije dostavio niti jedan dokaz koji bi potkrijepio svoje tvrdnje, osim paušalnog navođenja da je optuženi lošeg imovnog stanja, da je nezaposlen, da nema drugih primanja, da mu je supruga nezaposlena, što je po mišljenju ovog Vijeća nedovoljno da bi se optuženi oslobodio od plaćanja troškova. Dakle, ovo Vijeće nalazi da je prvostepeni sud u pobijanoj presudi, pravilno donio odluku da se optuženi N.G. zajedno sa optuženim A.P., obaveže na plaćanje troškova krivičnog postupka, jer njihovim plaćanjem, neće biti dovedeno u pitanje izdržavanje optuženog ili osobe koju je on dužan da izdržava.

V Žalbeni prigovori branioca optuženog A.P., advokata G.N.

Nakon što je ispitalo žalbene prigovore branioca optuženog A.P., kojim se prvostepena presuda pobija zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, ovo Vijeće je ocijenilo da su ti žalbeni prigovori neosnovani.

Naime, neosnovani su i posve neutemeljeni prigovori da je izreka pobijane presude sama sebi protivrječna, s obzirom, kako to žalba navodi, da je u jednoj rečenici, naznačeno da se radi o 15. kg. opojne droge koja je skrivana kod optuženog A.P., a potom ističe da je optuženi N.G. vršio dalji transport droge od A.P. na područje Banja Luke u količini od

najmanje 10. kg. S tim u vezi žalba postavlja pitanje šta se desilo sa preostalih 5 kg droge i da li je optuženi N.G. drogu „preuzeo“ ili „preuzimao“ od optuženog A.P.

Međutim, očigledno je da u nedostatku osnovane argumentacije, žalba pokušava da iskrivljenom interpretacijom navoda u izreci pobijane presude i nepravilnim tumačenjem određenih pojmova, izdejstvuje postojanje bitne povrede odredaba krivičnog postupka. Naime, tačno je da je u izreci pobijane presude prvo navedeno 15. kg. opojne droge a potom i opojna droga u količini od najmanje 10. kg. Međutim, ta različitost u označenoj količini opojne droge ne čini izreku pobijane presude protivječnom, s obzirom da je opojna droga u količini od najmanje 15. kg. označena kao količina droge koja je isporučivana Z.J. i M.Č., a količina droge od najmanje 10. kg. označena kao količina droge koju je optuženi G. dalje transportovao na područje Banja Luke, a koja je skrivana i čuvana kod A.P.

Prema tome, ne radi se o istoj drogi (po količini) koja je davana na čuvanje optuženom A.P., niti se radi o istim licima kojima je isporučivana droga. Radi se o tome da je optuženom Anti Prci više puta davana na čuvanje opojna droga i to u različitim količinama, odakle je potom optuženi G. više puta, ponovo preuzimao drogu od A.P. i istu dalje distribuirao različitim kupcima (J., Č., za Banja Luku) u različitim količinama koje pojedinačne ne moraju biti iste sa pojedinačnim količinama koje je A.P. primio na čuvanje. Sve ovo je kao nesporno utvrđeno kako na osnovu iskaza optuženog N.G., tako i na osnovu presretnutih telefonskih razgovora obavljenih između N.G., A.P., te kupaca opojne droge, a naručito iz presretnutog telefonskog razgovora broj: IDD 86 od 12.04.2008. godine.

Neosnovani su i prigovori žalbe kojim se osporava činjenica pripadnosti optuženog A.P. zločinačkoj organizaciji, koju je organizovao optuženi Ž.I., tvrdnjom da je optuženi A.P. „kao učinilac izvršio samo jednu (pojedinačnu) radnju koja bi mogla imati obilježje krivičnog djela a ne i na osnovu nje ovog optuženog dovesti u vezu sa djelovanjem zločinačke organizacije“. Pripadnost optuženog Prce zločinačkoj organizaciji, po stavu žalbe, utvrđena je na osnovu indicija o radnjama koje bi ga dovele do zajedničkog djelovanja u toj organizaciji, iako dokazi u spisu, govore suprotno.

Međutim, ovo Vijeće cijeni da je prvostepeni sud u pobijanoj presudi iznio potpune, jasne i valjane razloge zbog čega nalazi da je sa sigurnošću utvrđena pripadnost optuženog P. zločinačkoj organizaciji. Činjenične i pravne zaključke o ovom bitnom elementu, sud izvodi na osnovu provedenih dokaza, a prvostepeno na osnovu iskaza optuženog N.G. koji je detaljno govorio o pojedinačnim ulogama svakog optuženog u okviru zločinačke organizacije, iskaza drugih optuženih (S.R., A.K., Z.J., i drugih), koji takode u svojim iskazima u više navrata spominju i optuženog P., kao lica kod koga je čuvana i skladištena droga, a posebno na osnovu presretnutih telefonskih razgovora obavljenih između ovog optuženog i ostalih, prvenstveno sa optuženim N.G..

Branilac nadalje navodi da presuda nema razloga o odlučnim činjenicama, zašto neke tvrdnje prihvata kao tačnim, a neke ne i isto ne dovodi u obaveznu koorelaciju. Konkretno, u odnosu na iskaz svjedoka Ž.I., čiji je iskaz u postupku sklapanja sporazuma o priznanju krivnje prihvaćen u cijelosti, dok se u ovom postupku dovodi u pitanje i prihvata samo parcijalno, odnosno prihvata se u odnosu na sve druge optužene osim u odnosu na optuženog P.. Takođe se navodi da sud u pobijanoj presudi nije odgovorio na ključno pitanje zašto bi I. branio optuženog P. kada je naveo da mu je uslugu (čuvanje droge) učinio prijateljski, bez naknade, a ostale navodno nije, te da sud pogrešno zaključuje da je kazivanje samog optuženog P. u odnosu na činjenicu da isti nije znao šta čuva, upravljeno na izbjegavanje krivične odgovornosti. Ovakvim stavovima žalba branioca istovremeno prigovara i pravilnosti činjeničnog utvrđenja, ističući da je neprihvatanjem u potpunosti iskaza svjedoka-optuženog Ž.I., te nepotpuna i nepravilna ocjena i drugih izvedenih dokaza, dovela do pogrešnog zaključka da je optuženi P. počinio krivično djelo za koje je optužen.

Međutim, ovo Vijeće nalazi navedene žalbene prigovore neosnovanim. Konkretno, u odnosu na iskaz Ž.I., dat na glavnom pretresu dana 11.09.2009. godine, sud u pobijanoj presudi na strani 33, uz navođenje šta je to konkretno svjedok I. rekao u pogledu optuženog A.P., takode navodi zašto nije poklonilo vjeru iskazu ovog svjedoka u dijelu koji se odnosi na optuženog A.P.. Tako se u prvostepenoj presudi navodi da je dio I. iskaza, koji se odnosi na okolnost pripadništva optuženog P. zločinačkoj organizaciji, te ulozi i kvalitetu radnji ovog optuženog, nesaglasan sa ostalim izvedenim dokazima, prije svega iskazom optuženog J.a, te materijalnim dokazima Tužilaštva T4 i T5, presretnutim razgovorima između P. i G., i

drugim, što je sve detaljno obrazloženo i argumentovano u pobijanoj presudi. Dakle, suprotno navodima žalbe, iskaz svjedoka I., sud je doveo u vezu sa drugim dokazima, i upravo na osnovu toga, zaključio da se njegovom iskazu, u djelu koji se odnosi na optuženog P., ne može pokloniti vjera, jer je suprotan i proturječan drugim izvedenim dokazima u ovom predmetu. Osim toga, zaključak je ovog Vijeća, da činjenica da je eventualno prihvaćen iskaz svjedoka I. da je optuženi P. „pričuvao nešto“ iz „prijateljskih razloga“, nije činjenica koja doprinosi oslobađanju optuženog krivične odgovornosti, jer je nesumnjivo utvrđeno iz drugih, naprijed navedenih dokaza (iskaza svjedoka, presretnutih telefonskih razgovora, oduzetih predmeta i dr.), da je optuženi P. čuvao opojnu drogu radi dalje prodaje, kao i njegov umišljaj. Time se u konačnici, i žalbeni prigovori koji se odnose na pravilnost činjeničnog utvrđenja ukazuju u potpunosti neosnovanim.

Vijeće takode nalazi neosnovanim i prigovor branioca da optuženi P. nije znao da se u torbama koje mu je I. dao na čuvanje u dva navrata tokom jednog dana, ustvari nalazi opojna droga. U ovom pogledu, dovoljno se samo osvrnuti na presretnute razgovore, koji su, kako je to naprijed i naznačeno, zajedno sa njihovim sadržajem, navedeni na stranici 31. pobijane presude. Tako se na primjer, iz presretnutog razgovora broj IDD 86 od 12.04.2008. godine, jasno vidi da optuženi P. i G. razgovaraju o kvaliteti droge u odnosu na prošli put, na što P. odgovara: „nije to ta jamjana prošli put, prošli put je ono miksano bilo, ono znaš, ne znam koliko razumiješ“. Isto se može vidjeti i iz presretnutog razgovora broj. IDD 98 od 13.04.2008. godine, u kojem govore da li je moglo ono proć, pa tako optuženi Glušac kaže: „ja sam gore iš'o i tako, a Pree govori: „ja, šta kaže, nije mu moglo proć` je li? ... ja pa valjano je za tu cijenu“. Iz navedenih, ali i drugih, telefonskih razgovora jasno je vidljivo da je optuženi itekako svjestan da se radi o opojnoj drogi, jer sa optuženim G. u nekoliko navrata raspravlja o njenoj kvaliteti i cijeni, pa se u skladu sa naprijed navedenim, žalbeni prigovori u ovom smjeru imaju odbiti kao neosnovani.

Branlac u žalbi navodi da je ostalo nejasno u čemu se ogleda razlika između optuženih M.Ć. i P.A., kad su oboje optuženih mogli znati da se radi o drogi, jedno da je čuva, drugo da vrši naplatu, pa zašto se onda za P. prihvata da je počinio krivično djelo, a M.Ć. se oslobađa od optužbi da je počinila krivično djelo.

Međutim, upravo prethodni zaključak iznesen u žalbi (da je P. znao da se radi o drogi, da je čuva) potvrđuje pravilnost zaključaka u pobijanoj presudi da je nesumnjivo dokazano da je optuženi P. počinio predmetno krivično djelo umišljajno, a utvrđivati krivičnu odgovornost jednog počinioca djela sa utvrđenom ili neutvrđenom krivicom drugog počinioca djela, je nedopustivo i bezpredmetno komentarisati.

Nasuprot naprijed navedenom, ovo Vijeće nalazi da je prigovor branioca optuženog usmjeren na odluku o kazni, djelimično osnovan. Naime, Vijeće nalazi da je sud u pobijanoj presudi, u odnosu na optuženog A.P., prilikom odmjeravanja kazne pravilno cijenio olakšavajuće okolnosti koje se ogledaju u njegovoj ranijoj neosudivanosti, da je roditelj – otac troje maloljetne djece, da je u vrijeme izvršenja krivičnog djela bio relativno mlad, te ih u njihovoj ukupnosti cijenio naročito olakšavajućim, dok otežavajuće okolnosti na strani optuženog sud u pobijanoj presudi nije našao. Međutim, ovo Vijeće nalazi da sud u pobijanoj presudi, iako je pravilno cijenio navedene okolnosti, istima nije dao dovoljan značaj, u smislu odredbe člana 49. KZ BiH. S tim u vezi, ovo Vijeće nalazi da se na osnovu ukupne ocjene svih okolnosti pod kojima je djelo učinjeno, te stepenu krivične odgovornosti optuženog, ublaženom kaznom zatvora od 3 (tri) godine i 6 (šest) mjeseci, u potpunosti ostvaruju uslovi kako specijalne tako i generalne prevencije, te je u skladu sa naprijed navedenim, u odnosu na ovog optuženog, i odlučeno kao u izreci presude.

Imajući u vidu naprijed navedeno, odnosno činjenicu da je ovo vijeće našlo da na strani optuženog A.P. postoje naročito olakšavajuće okolnosti koje opravdavaju smanjenje kazne u odnosu na onu koja je izrečena prvostepenom presudom, jasno je da se žalbeni prigovori tužioca, iskazani u smjeru prenisko odmjerene kazne za ovog optuženog, ukazuju neosnovanim.

VI Žalba Tužilaštva BiH

U odnosu na optužene B.S. i I.B., tužilac u žalbi samo iznosi tvrdnju da je sud izveo pogrešan zaključak u odnosu na njih, da postoje određene indicije da su kao pripadnici predmetne zločinačke organizacije poduzeli krivično pravne radnje koje su im stavljene na teret. Tužilaštvo takode smatra da su izjave svjedoka, presretnuti razgovori, nalaz i mišljenje

vještaka, te drugi dokazi provedeni pred sudom, isključili svaku razumnju sumnju u vezi pitanja da li su ovi optuženi učestvovali u djelovanju predmetne zločinačke organizacije.

Međutim, u odnosu na optužene B.S i I.B., ovo Vijeće, prigovore Tužilaštva nalazi u potpunosti neosnovanim. Prije svega, Vijeće primjećuje da Tužilaštvo u predmetnoj žalbi, nije dostavilo niti jedan dokaz u pogledu tvrdnji da su optuženi učestvovali u djelovanju predmetne zločinačke organizacije. Ovo tim prije jer Tužilaštvo u žalbi samo paušalno navodi kao dokaze o krivnji optuženih: izjave svjedoka, presretnute razgovore, nalaz i mišljenje vještaka, te druge dokaze provedene pred sudom, bez konkretizacije koji su to svjedoci, šta su isti izjavili na bitne okolnosti, šta proizilazi iz presretnutih razgovora, između koga su vođeni, te šta proizilazi iz nalaza i mišljenja vještaka. Dakle, s obzirom na sve naprijed navedeno, ovo Vijeće nije bilo u mogućnosti ispitati ovako paušalne i nekonkretizovane prigovore Tužilaštva, koji kao takvi nisu doveli u pitanje ispravnu odluku prvostepenog suda prilikom donošenja prvostepene presude.

Takođe, u odnosu na oslobađajući dio presude, u odnosu na navedene optužene, ovo Vijeće nalazi da je sud u pobijanoj presudi pravilo i argumentovano našao da, osim što postoje određene indicije da su optuženi S. i B. bili upoznati sa određenim poslovima oko prometa marihuane, u skladu sa načelom *in dubio pro reo*, u odnosu na ove optužene, na osnovu dokaza izvedenih u toku postupka, nije moguće izvesti zaključak da su optuženi, van svake razumne sumnje počinili krivična djela koja im se stavljaju na teret, iz kojeg razloga je u ovom dijelu, donijelo oslobađajuću presudu.

U odnosu na optuženog N.G., u oslobađajućem dijelu presude Tužilaštvo u predmetnoj žalbi navodi da je sud u tom dijelu pobijane presude povrijedio činjeničnu stranu optužbe odnosno povrijedio objektivni identitet optužbe, na način da je optuženog G., za kojeg je van svake razumne sumnje utvrđeno da je umišljajno počinio radnje opisane u tački 4. optužnice, oslobodio od optužbe za radnje iz navedene tačke optužnice zbog kojih je suden, čime je počinjena bitna povreda odredaba ZKP-a BiH.

Kao prvo, žalba tužioca uopšte ne navodi čime i na koji način je sud povrijedio činjeničnu stranu optužbe u odnosu na optuženog N.G., u čemu se sastoji povreda objektivnog identiteta

optužbe, niti postojanje bitne povrede odredaba krivičnog postupka podvodi pod bilo koji zakonski osnov.

Izvedeni zaključak u pobijanoj presudi, da nije utvrđeno da je optuženi N.G. preduzeo radnje izvršenja opisane u tački 4. izreke presude, odnosno, da dati opis radnji ne predstavlja nikakve radnje inkriminacije u odnosu na ovog optuženog (optuženi se spominje u funkciji opisa radnji izvršenja djela od strane drugog optuženog), što za posljedicu ima donošenje oslobađajuće presude prema optuženom G. ne predstavlja nikakvu povredu identiteta optužbe u objektivnom smislu, niti je time povrijeđena činjenična strana optužbe. Za ovakav zaključak, i po ocijeni ovog Vijeća, u pobijanoj presudi su dati jasni i uvjerljivi razlozi što istu i u ovom dijelu čini pravilnom i zakonitom. Time se žalbeni prigovori tužioca u odnosu i na ovaj segment presude, ukazuju neosnovanim.

Razmatrajući žalbu tužioca sa osnova pobijanja prvostepene presude i razloga navedenih za te osnove pobijanja, u odnosu na oslobađajući dio presude prema optuženoj M.Ć., ovo Vijeće nalazi sljedeće:

Iako je žalba nasloвила da presudu pobija iz svih razloga navedenih u članu 296. ZKP BiH, svojim sadržajem, u odnosu na optuženu Ć., u cjelini je ograničena na pobijanje potpunosti i pravilnosti činjenične osnove. Prvenstveno podvrgava kritici ključni zaključak presude, da je prenos poruka od strane optužene Ć. ostao na nivou pukog prenošenja informacija, da joj nije bila poznata stvarna suština i cilj obavljenih telefonskih razgovora i upotrebljenih šifrovanih izraza, te u konačnici da na strani optužene nije postojala svijest i voljni element umišljajnog djelovanja. Ovakav zaključak žalba u potpunosti osporava, ističući da je donešen pogrešnim i nepotpunim vrednovanjem pojedinih dokaza, te propuštanjem dužne pažnje pojedinim odlučnim činjenicama i ključnim dokazima kojima se dokazuju te odlučne činjenice.

Sa prethodno iznesenim stavom u žalbi tužioca, i ovo Vijeće je potpuno saglasno. Naime, i po ocijeni ovog Vijeća, činjenična osnova pobijane presude u dijelu prema optuženoj M.Ć., za sada, nije ni potpuna ni pravilna i stoga konačni zaključak pobijane presude da nema pouzdanih dokaza da je optužena počinila krivično djelo za koje je optužba tereti, nije

pravilan. Prvostepeni sud provedene dokaze nije cijenio na način kako to propisuje odredba člana 281. stav 2. i 290. stav 7. ZKP BiH, pa je otuda i pogrešno zaključeno da izvedeni dokazi ne predstavljaju činjeničnu podlogu drugačijem zaključku u odnosu na onaj do koga je takvom ocjenom dokaza došla pobijana presuda.

Naime, prvostepeni sud je nekritički cijenio iskaz svjedoka optužbe Ž.I., i kazivanje same optužene M.Ć., kad I. ističe „da nije rekao M. čime se bavi već da posjeduje prodavnicu sportske opreme“, a na takvo kazivanje M. dalje izjavljuje da je čitavo vrijeme u toku vodenja razgovora sa svim licima mislila da je predmet razgovora naplata duga po osnovu prodaje sportske opreme (patika, trenerke). Bez dovodenja u vezu sa drugim izvedenim dokazima, iskazu svjedoka I. i optužene Ć., sud je bezrezervno povjerovao i na osnovu istih izveo zaključak kao u pobijanoj presudi, za razliku od iskaza optuženog N.G., iskaza drugih svjedoka i presretnutih telefonskih razgovora, kojima je sud pri ocjeni istih, dao isuviše malih značaja bez iznošenja razloga za takvo postupanje.

Zbog svega navedenog, Apelaciono vijeće je zaključilo, da je prvostepeno vijeće napravilo višestruke propuste u pogledu utvrđivanja odlučnih činjenica, jer je iste nepotpuno utvrdilo ili ih nije utvrdilo, što je rezultiralo pogrešnim i nepotpuno utvrđenim činjeničnim stanjem u prvostepenoj presudi, a koje je u konačnici dovelo i do pogrešnog zaključivanja. Na sve navedeno, Tužilaštvo je osnovano ukazalo u svojoj žalbi, te je za Apelaciono vijeće, ukidanje prvostepene presude i održavanje novog glavnog pretresa, u konkretnom slučaju predstavljalo jedinu mogućnost za otklanjanje utvrđenih nedostataka i manjkavosti pobijane presude.

U ponovnom postupku, otklonit će se navedeni nedostaci, po potrebi ponovo izvesti već izvedeni dokazi, u smislu člana 317. ZKP BiH, i uz ocjenu i ostalih žalbenih navoda, eventualno izvesti i novi dokazi, te će se tako utvrđeno činjenično stanje podvesti pod adekvatne odredbe materijalnog zakona.

Imajući u vidu da je prvostepena presuda u oslobađajućem dijelu u odnosu na M.Ć., temeljem člana 310. stav 1. ZKP BiH i člana 315. stav 1. tačka b) ZKP BiH ukinuta, Apelaciono vijeće se nije upuštalo u detaljniju analizu ostalih žalbenih prigovora u odnosu

na žalbu Tužilaštva u pogledu oslobadajućeg dijela za optuženu M.Ć., nego se u smislu člana 316. ZKP BiH, ograničilo na kratko davanje razloga za njeno ukidanje.

Iz svih navedenih razloga, temeljem odredbe člana 313., 314. i 315. stav 1. tačka b) i stav 2. istog člana ZKP BiH, odlučeno je kao u izreci presude.

ZAPISNIČAR:

Anida Saračević

PREDSJEDNIK VIJEĆA

SUDIJA

Redžib Begić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.